

Brněnský rekordman

V časopise *Náš miláček* 11/2005 jsem se dočetl, že „na Brněnské přehradě se již tradičně na začátku září konala výstava psů plemene americký pitbullterrier (APBT).

Spolupořadatelé té letošní akce European bulldog Show byly Moravia Bulldog and Terrier club, Bohemia Royal Breeders Association a No Name kennel. Výstavy se účastnilo na 200 psů nejen z České republiky, ale i z Polska, Slovenska a Německa, exteriér posuzovali dva italské rozhodčí. Úroveň vystave-

ných jedinců byla mimořádná, konkurence v jednotlivých kategoriích obrovská. Po oba víkendové dny probíhaly také sportovní soutěže.

Uvědomil jsem si, že vítěze soutěže high jump psa Listera (vyskočil výšky 2,25 m!) a jeho majitele Petra Lautrbacha znám. Výborná příležitost k popovídání.

Pes na vlky a medvědy

„Psa jsem chtěl již dříve. Aby mne v mém rozhodnutí poříditi si právě pitbula nikdy zbytečně neovlivňoval, s koupí jsem čekal do doby určité samostatnosti, ekonomické volnosti a možná i osobní zodpovědnosti. Někomu to může připadat nerozvážené nebo i nezodpovědné, že mým prvním psem je právě jedinec tohoto plemene. Já však vím, že jsem volil dobře. Dobu čekání na pořízení psa jsem vyplnil sbíráním materiálů a studiem literatury. Historie tohoto plemene je dlouhá a dostatečně známá. Literatura uvádí, že již kolem roku 1600 byly v Nové Anglii rozšířeny zápasy s medvědy. Psy pro zápasy chovali irští přistěhovalci v okolí Bostonu, k cílenému chovu dováželi anglické a skotské psy typu bull and terrier. Tamní farmáři a osadníci měli zájem o psy s ostrou povahou na ochranu svého majetku. Upřednostňovali jedince větší a těžší, s velkou silou, schopné čelit útokům vlků a kojotů. Tyto psy pojmenovali American bull terrier, Yankee terrier nebo Staffordshire terrier. V dalších letech došlo k rozdělení chovatelů těchto psů. Jedna část trvala na udržení starého bojového psa a druhá část se snažila selektovat psa výstavního. Tak se rozštěpilo původní bull and terrier na American Staffordshire Terrier a American Pit Bull Terrier. Největší oblibu a zájem zažil americký pitbul před 1. světovou válkou a v jejím průběhu. Každé číslo magazínu *Life* obsahovalo kresbu nebo karikaturu pitbula v záhlaví nejdůležitějších kapitol. Nejznámějším psem té doby byl pitbul Stubby - zlatý pes s bílými znaky. Získal hodnost seržanta americké armády a medaile za varování před chemickým útokem a zadržení německého špiona. Na válečném plakátu, na němž válčící armády zastupují psi typičtí pro určitou zemi, byla americká armáda představována světlým americkým pitbulteriérem. Popularitu APBT značně zvýšilo i to, že Theodor Roosevelt, 26. prezident USA a nositel Nobelovy ceny míru, vlastnil právě amerického pitbulteriéra. A nedal na něj dopustit!“

Správné rozhodnutí

„Pak přišly na řadu inzeráty. První chovatel, který se ozval, byl velmi vstřícný a neměl problém ukázat mi celý chov. Původně jsem měl zájem o fenku, protože se říká, že jsou zvladatelnější a klidnější. Ve vrhu však byla jen jedna a byla již zamluvená. Neodolal jsem a ihned jsem si zamluvil černého psíka. Jméno Lister jsem si vybral podle kultovního seriálu z produkce BBC. Musel jsem ještě

měsíc počkat, než štěňata dosáhla kýženeho věku k odběru. Byl to měsíc příprav. Poněkud jsem přeorganizoval byt, zakoupil základní psí potřeby, osvěžil si zásady správné výchovy... Přišly i pochyby, zda je to správné rozhodnutí. Věděl jsem, že to není jen radost ze soužití, ale také spousta starostí a především velká zodpovědnost. Na ten okamžik, kdy jsem Listera poprvé provedl bytem, nezapomenu. Když jsem mu něco povídal o jeho novém domově a novém pánečkovi, jen na mne koukal vyjevenýma očima a nechápal. Jako každé štěně se na začátku jen krmil, hodně spal, chtěl si stále hrát a všude čural. Lidem v domě i pejskařům na procházkách po okolí se moc líbil. Občas mne překvapila odtazitá reakce, když se někdo zeptal na jeho plemeno.“

Dvojice sportovců

„Jelikož mám sedavé zaměstnání a nad počítačem strávím spoustu času, mám rád pohyb. Především výkonnostní a vytrvalostní sporty. Proto bylo úplnou samozřejmostí, že jsme s Listerem od malička chodili cvičit. Již od čtyř měsíců jsme navštěvovali kurzy poslušnosti. Při každé lekci mne překvapoval, jak vše bez potíží chápal. Myslím, že jsem byl ve výchově vytrvalý i zásadový, teprve mnohem později jsem docenil, že tehdy získané návyky jsme si neustálým tréninkem udrželi. I kurzy obrany jsme velmi dobře zvládli. Vzhledem k tomu, že Listerova matka dosahovala vynikajících výkonů ve sportovních soutěžích, chtěl jsem zjistit, zda i on půjde v jejích stopách. Již na první European Bulldog show v kategorii štěňat získal výborné umístění. Jakmile pes trochu vyrostl, začali jsme více běhat a zvykat si na zátěž. V počátcích to byl pouze řetěz, později na něj přibyla malá a posléze i velká pneumatika. Loni před výstavou už to byly každodenní zátěžové dávky i několikakilometrové běhy vedle kola. Díky dobré kondici se v kategorii psů starých 12 až 18 měsíců umístil na

1. místě. Od dvou let věku se zúčastňujeme sportovních soutěží. Poprvé to sice nebylo nic moc, atmosféra kolem všech sportovních soutěží však byla fantastická a přímo nás oba nadchla. Začali jsme na sobě tvrdě pracovat. Především trénujeme skok na peška. Předpokládal jsem, že Lister při letošních závodech dosáhne výkonu tak něco kolem 190 cm. Konečný výsledek na EBS v Brně byl pro mne příjemným překvapením. Neuvěřitelných 223 cm je o něco menší než současný rekord českého klubu APTB. Tak uvidíme příští rok.“

Soutěžní disciplíny

V rámci Klubu amerických pitbulteriérů probíhají kromě výstav s hodnocením exteriéru i čistě sportovní akce. Psi a jejich majitelé soutěží v několika disciplínách: weight pull - tah vozíku se zátěží na speciální dráze, weight pull sprint - tahání tříkolky na čas, iron dog (duatlon) - vytrvalostní běh, high jump - výskok na peška do výšky, hang time - zákus do peška v základní výšce 1,6 m na čas.

Pitbul je radost

„Pitbul je velice živý a temperamentní pes. Nepotřebuje však ke svému životu obrovskou zahradu. Zvykne si i na malý panelákový byt. Jeho tělesné dispozice ho ale předurčují k aktivnímu životu. Je prý i vhodný pro velkou rodinu. Má silné sociální cítění a velkou trpělivost s dětmi. Rodina je pro něj smečkou, kterou miluje. Toto plemeno má silně utvářený „hierarchický žebříček“. Bere člověka jako jiného psa. Proto si majitel svou nadřazenost v hierarchii smečky musí vytvořit. Není zcela automatická nebo samozřejmá. Musí být chytřejší, lstivější a po psím způsobu inteligentnější. Musí se svým

psím neustále komunikovat a hledat společnou řeč. I Lister v době dospívání a někdy i teď zkouší, kam až může zajít. Musí však cítit, kdo je „vůdce“. Psa ale nedonutíte, aby vás uznával a miloval pomocí násilí. Nesmíte dopustit, aby se vás bál. Z bázlivého a ustrašeného psa vyroste nevypočitatelný a těžko ovladatelný jedinec. U pitbulů to platí dvojnásob: „Násilí plodí jen násilí.“ Autoritu si každý majitel získá přirozenou cestou, při každodenní výchově a výcviku, chápáním potřeb psa, důslednou trpělivostí a precizností. Mohu potvrdit, že pitbul je pracovitý, oddaný a velmi inteligentní. Žít s ním je radost.“

Taková naše siesta

Přítelkyně Tereza dodává: „Vždycky jsem se psů bála, měla jsem z nich velký respekt. Pokud jsem nemusela, nepřibližovala jsem se k nim. S Listerem jsem se setkala, když mu byl rok. Bylo mi jedno, že je to pitbul. Byl to prostě pes. Jak jsem ho díky Petrovi poznávala, postupně jsem k němu měla větší a větší důvěru. Teď ho беру jako člena rodiny. Díky němu trávím více času venku v přírodě. Nemám tolik silné vůle, abych se jela každé ráno jen tak projet na kole, ale když začnu den procházkou, je to fajn. Lister je výborný společník a věřím mu. Nevím ale, co udělají jiní psi, které neznám. Proto jsou košík i vodítko našimi společníky. Co má Lister za odměnu? Občas dostane jako dobrůtku tvaroh s vajíčkem. A co miluje? Nacpat se mezi nás do postele. Tam ho však nepouštím. Někdy mne svými očima přesvědčí, že si zaslouží ležet se mnou pod dekou na gauči. To je pak taková naše siesta.“

Vyprávění zapsal Go